

צ'עיר אונז א

אנחנו מדברים על שירים שמביעים רגשות.
דברים שאהרר לא היה אפשר לזאת.
מילים חשובות על נושאים כה רבים,
כל האנשים כותבים שירים.
גאק כותבים על דף ונייר.
וגאק סוגרים זאת במנעול מבוצר.
גאק מביעים זאת לפני כל העולם
וגאק שומרים את השיר רק אצלם.
גאק כותבים כדו שיראו.
וגאק כותבים רק בראש
כדו שאף אחד לא יפאוש.
ואתנם אני לא משוררת
ואלוי אני לא כל מוכשרת
אבל כותבת עם המון אהבה - מהלב
כדו אנסות אהקו רק במעט על הכאב.

אהבת מאוז

אילק

כתבה וערכה את הגוברת
אילק איבנה בת ה-16
בת דודו של ניר.

ההספד ביום הלוויה

ברצוני וברצון משפחתי לומר משהו על ניר.
ניר שלנו, ניר החייל שלנו. ניר שנקטף בעודו כל כך צעיר, כן, ניר שלנו.
ואני אינני יודעת אם אני עדיין כל כך מעכלת שניר שלנו, ניר שהיה איתנו איננו יותר.
רק לפני שבוע וחצי בראש השנה, ניר ומשפחתו היו אצלנו למשך כל החג ואנחנו כולנו
צחקנו, נהנינו ודיברנו באמצעות האינטרנט.
ומי חשב על כך שבעוד שבוע וחצי זה כבר לא יקרה יותר?
ניר תמיד חזר הביתה גאה, אף פעם לא שמעתי אותו מתלונן אלא תמיד גאה ביחידה
שלו ובעצמו.

אפילו בחג כשהיה בחופש מהיחידה הוא חשב עליהם והכין להם פתקי הצלחה להמשך
דרכם.

ואין, אין יותר ניר.

בלונדי כשהוא קטן, שטני כשהוא גדול, עיניים כחולות ותמיד מחייך, זהו ניר שלנו.
ניר ייצג את השם שלו בכבוד.

הוא תמיד האיר את הסביבה שלו והיה אור לכולם ומה עכשיו? יש חור, ובמקרה שלנו
אין אור בקצה המנהרה, כי האור שלנו היה ניר והוא איננו יותר.

ואני כותבת, בוכה ועדיין חושבת שזה לא ייתכן. "לנו זה לא יקרה", והנה זה קרה.
ואני נזכרת במה שאימי אמרה לי אתמול: "אנחנו היינו דור תמים, אנחנו לא ידענו מה
זה בית קברות ומה זה לוויית". ואני חושבת לעצמי שאם זאת הדרך שבה העולם מתפתח,
מי צריך שהוא עוד ימשיך להתפתח?

אנחנו נמצאים במלחמה, מלחמה לא מוגדרת וללא עתיד. מלחמה לשלום, שלום שיתמיד.
ובעצם אי אפשר להוסיף עוד דבר כי אי אפשר לסכם 21 שנה בזמן כה קצר.

ובדרך ראיתי חיילים בדרכם לצבא, למלחמה. ולא הבנתי איך ההורים שולחים את
ילדיהם למטווח הדמים הזה? איך הם שולחים אותם למוות?
אבל אז הבנתי, שבלעדיכם החיילים אנחנו לא היינו ישנים.

אז ניר, מגיעה לך ממני ומכולם תודה על כך ששמרת עלינו וגרמת לנו להרגיש בטוחים
בזמן שאתה היית במצבים לא כל כך נעימים.

ונשאר לי רק עוד משפט אחד להגיד: "החיוך של ניר ישאר איתנו תמיד".

ואני רוצה לסיים בבית משיר של לאה גולדברג מ"שירי הבן האובד":

"...ובדרך אמרה לו האבן, פעמיך כבדו כל כך. האתה, אמרה לו האבן - תחזור לביתך
הנשכח? ובדרך אמר לו השיח, קומתך שחה מאוד. איך תגיע אמר לו השיח? איך תגיע
הלך ומעוד?"

וניר שלנו לא הגיע, ניר שלנו לא חזר, אבל ניר שלנו ישאר איתנו לנצח!!!

הבשורה

אני מרימה את השפופרת ומייצגת את המספרי,

אמא עונה אטאפון, ואני מרגישה מוזר.

הקול שלה שבור ועצוב נורא

ומיידי אני מבינה שמשהו קרה.

אמא אומרת: "ניר נפצע"

אז אני עוזבת הכל ומתחילה כריצה,

הביתה מגיעה נוטפת זיעה.

אז אמא אתי מושיבה

ואני שואלת: אמא, מה קרה?

ואמא במבט עצוב ועיניים דומעות עונה:

"ניר שלנו היה גיבור,

אבל יותר הוא לא יגזור".

אתה

אם היית יודע כמה שאתה מסר

כן, אתה ולא מישהו אחר.

אם רק היה לך שמץ של מושג כמה שכולנו מתגעגעים

כמה שכולנו אהבתי.

אז אולי, אני יודעת שזה יהיה נס

היית כותב על שט מתנוסס:

"הייתי פה - וגם אני אתכם אהבתי".

הגיון

הפספוס הזה, הפספוס הקטן, מה יהיה בצבא?
מבואץ הוא נראה יאז כזה, יאז טוב וקטן,
עם גיוך מאבב ועיניים צורחות, יאז טוב.
וכשהגיע הרגע של הפספוס הקטן אהגשים לצבא,
כואם גשבו שישב בקריה.
אבל הפספוס הקטן את כולנו הדהים
ורצה, לא דבר אחר, אלא צנאים.
ובתויה, כולנו אימאנו או דרך צויה
ובזב גשבונו שלא יעמוד במשימה
אבל אחר מספר גודשים הבנו שטעינו טעות אמורה.
בבית היה שקט ומופנם
אבל בצבא היה הגיון המושלם.
אט אט מדרגת גיון, שומר כל הצמחן על הגיון הקבוע
הפק אמפקד שכואם אזהבים
ואנחנו רק אמורים:
"לא המראה - אלה מה שבפנים".

גיוק

האואי שהיית מאמץ את כל העולם,
איק אלכת ואייך כל הצמן.
גיוק מאבב ככה מאוצן לאוצן
ועינויים מהייכות משמחה
גם את טוב זך וגם את רע.
גם את קל וגם את קשה
הגיוק מפניך לא ירפה.
לא גיוק של התאהבות,
לא גיוק של צביעות,
לא גיוק של סנוביות,
גיוק של גאווה עצמית, של אהבה,
גיוק מכל האב ושלכל אב יגע
גיוק שיישאר בדימויונו כל דקה.

אוויה

הידיעה כבר נפוצה, כולם יודעים,
ניר שלנו כבר לא בין הגויים.
היום מקיימת האוויה
והמונים משיעים אבית המשפחה.
נכנסים כולם עם עיניים דומעות
לא יודעים מה אהיבי, מה אעשות.
מתקרבים הם אז המשפחה ואומרים:
היו גזקים
והמשפחה אוכלת את האב מבפנים.
ואז משיעה השעה הקשה -
שעת האוויה.
המונים המונים אחרי הארון צועדים,
באים אלוק זך כבוד ארון.
ומייליד מצדיעים זך בגאווה ואומרים:
"הוא היה המפקד היבי
עם גיוק גיבי עו הפנים".

אופסה

וכשהוא אוזר מן הצבא,
תמיד ישנה שמחה גדולה.
המטבח עובד שעות נוספות,
צריך להכין מה שהוא אוהב לאכול ולשתות.
הטאפון מצלצל עוד הרבה צלצולים
כן, הוא צריך להיפגש גם עם חבריו.
כל המשפחה ביחד אצל יושבת
סיפורים מהצבא לשמוע היא צורשת.
וניר, במיוק מלבד ועיניים צומקות אומר:
מצטער, זה סודי, אסור לי לספר.
וכואם צורשים, אנו מותר,
לא נאק להאשין מחר.
אבל סודי זה סודי, ושום דבר איתנו לא ישבור,
ואנחנו מבינים - הילד הזה עיניו ישמור.

אזוי

אזוי - אס היינו צורשים אזעט יוגי

אזוי - אס היינו מסרכים שטאך אקרבי

אזוי - אס היינו קצט יוגי אזוי

אזוי - היה אפשר אמנוס אט מה שקרה

אזוי - אז היית קופץ אנצמ"ש הזה שנכנס

אזוי ואזוי ואזוי ואזוי

מתרוצצות בחמונו שאלות רבות

וככל שהצמן עובר אננו מתפשים עוד לשובות

אבל בעצם, אננו מתפשים אט התשובה

שמעירי אט ניר אמספה.

אדם - פרה

זה מתאיל מצרע קטן ומסכן, שהולך ומוצא או גוקר אצמה
מסמן טריטוריה וגופש שם גנומה
עובר מעט זמן ומופיעים השורשים
שבקרקע גזק גזק נאמצים.
אחר זמן נוסף הגבשו גזל
ולוקר או קצת זמן אהרעז
אסביבה הגבשה
אילדים, אמשמה.
ואז נוספים אגבשו גברים גבשים
אלה כמובן העלים
וממשיכים לגדול ועוברים השנים
ואז גודל הפרו וגודל איים.
ובגור פרו, יש לו זמן מועט להיות
עד שיבואו ויאכאו אותו הגיות.
והאדם - הפרו, שניהם כה דומים,
גיים וגזאים ובסופו של דבר נובלים.
ולמרות שאנחנו לא רוצים
יש יוצאי דופן שנובלים לפני האחרים.

גיוק אלא הפסקה

כנראה עוצ כשנולדג יצעו ההורים
שאתה תהיה זה שיאיר
תמיד תגייק עם גיוק מקסים
לא מאכזב את השם-ניר
בכל מקום שבו היית תמיד בלטת בסביבה
כי מי עוצ כחוק תגייק בלי הפסקה?
אז כנראה שהיו מסרים שם אמעלה אלוהים
כמה אנשים שכל הצמן תגייכים
כי אם לא, מה עוצ יכולה להיות הסיבה
שהוא זקק תאיתנו את מי שתגייק בלי הפסקה?

טרוי

זה התגיו באטאבוס, אג"כ במדרכה, בצבא,
אטאט אטאט כה המדינה דרוכה.
כואם פואדים, מהבנים לא יוצאים,
המון הרוגים והמון פצועים
ברדיו כה היום שירים עצובים מתנגנים
ומהו הטאוויזיה כואם יושבים.
אננו במלמה לא מוגדרת ולא עגיד
מלמה אשום - שום שיתמיד.
שנוכא זצאט אטייל ויהיו גופשיים
ושלא נשמע כה הצמן על הרוגים.
שנוכא זיהנות מהגיים,
גיים שלנו ניתנו במתנה
ושנוכא זקוות שלא ייקרו מאיתנו בשגחה.
אז אלוהים, עזרי ואת כה זאת מנע,
ותראה לנו שאיתנו אתה נמצא.

צור גמים

אנחנו היינו צור גמים
אנחנו לא ידענו מה זה בית קברות אוויה
כן, בצור הקודם הייתה להם שוואה
הם היו ילדים שלא התבגרו במהרה,
שלא גשבו על המוות שאורב בפניה.
ואחרות שצו הייתה תקופת מאמנות,
אפגות הן היו מוגדרות ומאורגנות.
והצבא היה מוכן וכולם היו אהבא מודעים
והמוות לא בא אפגע, מופיע בבגים.
אז האוואי, שגם הצור שלנו היה כזה
ושהיינו יכולים אהישאר קטנים
ושהמוות היה קיים רק במילים.

צבעים

כא הצבעים ביוצ כולם
יוצרים צבע אור - שקט ואכס
הצבע האבן.
כא צבע לבד מקבל משמעות שונה
אדום זה אש, וירוק זה שמחה, אהבה
כחול זה שמייס, גום אדמה
שגור זה עצב, מוות שקט ואודר,
וביוד כא הצבעים יוצרים צבע מיוחד וטהור,
הצבע האבן שמממ אכא מעטפת יודור.
הצבע האבן שמזכיר עצבות משונה
ואת אובן הפנים שאה האת כיסה.
כי הצבע האבן מכיל בגוכו אה כא הצבעים
כא צבע - גכונה שקיימת באנשים.

אנדאל

השטון מתקתק, דקה אחר דקה,

שעה אחר שעה, שנייה אחר שנייה

והצמן עובר או בקצב צב

אט אט עם עצב רב

האם הם הרוגים?

האם הם פצועים?

הצמן עובר ואנחנו מתווגים

מה קורה שם בפנים?

מה המצב בחצר הניתווגים?

ואט אט אנחנו מבינים,

הם לא יודעים איך אהיזב לנו

שהוא כבר לא בין החיים.

מאמנה

מה קורה במאמנה?
יש שני עמים, ששז נוסא כאשרו מווכבים
יש המון פצועים והמון הרועים
ויש לצה מילה מפוצצת וקשה
קוראים לצה מאמנה.
וכשים פיצוע - 8 הרועים,
באגו היום מארבי, 11 גיילים נהרעים
ושוב מאבנון טילים יורים
וכז הצפון מההרים אמקאטים.
ובעצם אין הבדל גדול,
אולי לא קוראים לצה בשם מאמנה,
אבל יש הרועים ויש פצועים, ויש המון ויכוחים.
אז אמרו שצה לא קיבל את ההגדרה,
אני קוראת לצה מאמנה.

איזה עולם

איזה עולם זה, איזה עולם?
אפילו אלוהים בשקט לא ניתן
פיזאזים, מארבים, מאמה שקטה,
אזרחים, גיילים עטופים כולו לבן,
מובאים לקבורה טרם הגיע זמנם.
נקטפים הם בעודם צעירים
לא הספיקו לאחוז מהגיים
וכואם רק בפוליטיקה עוסקים,
מנסים אמצוא אשמים,
מה זה משנה מי אשם?
מה זה משנה מה קרה?
כל מה שאנחנו מבקשים
זה אלוהים במנוחה.

גודה

גודה - אחרתי או והסתכאטי בעינו

גודה שאה שומר עינו מכל רב

גודה שבזיוא כשאננו ישנים

אה מכן עינו מחבלים.

גודה שאה מקריב גימ

גודה שאה לא מבקש אמורה

גודה שאה נאמס בדממה

וגודה - זאג חיולה שמגישה

אכל גייל וגייל במדינה.

דברים לזכרו של ניר ביום השנה

אני יושבת בחדר עם עט ונייר, כשברקע מתנגן לו שיר שלצערינו הפך להיות מוכר, בידי האחת אוזנות אני את ההספד שכתבתי לפני שנה, להלוויתו של ניר זיכרונו לברכה. ובידי השניה שרועדת מעט, מנסה אני להביע מה עבר במשך שנה על משפחה שאיבדה אדם שכה אהבה.

וזה קשה, אפילו קשה מאוד. כי בהתחלה, הכאב היה כמו חלום, ואף אחד לא הבין, ואף אחד לא עיקל, וכולם שיכנעו את עצמם שזה לא נכון. וכל שבת שנייה ציפינו לראות את ניר חוזר מהצבא, עם החיוך התמידי על הפנים ועם צרור הבדיחות והעיניים המחייכות. אבל הדלת נשארה סגורה, וניר כך נכנס לנו לאט לאט לתודעה, גם לעולם לא יפתח אותה.

ובקצב איטי ולא מוגדר הקשר בין המשפחה למשפחות שכולות אחרות נקשר. משפטים כמו: "לנו זה לא יקרה", "זה לא ייתכן", נעלמים מהלקסיקון שלנו. כי לנו זה קרה, ולמרות שאנחנו מסרבים להאמין, וזה קשה להודות, קשה נורא, אנחנו משפחה שכולה.

וניר, עכשיו אנחנו עומדים מול הקבר, מזילים דמעה, מולנו עומדת מצבה קרה. וחסר החיוך, החיוך שאליהו גולדנברג מתאר כך: "כי ככה זה, כך זה מן הסתם, מה סוף סוף דרוש לו לאדם? חיוך מעט, מילה טובה, מבט, והעולם שלו על כף היד. חייך אלי רעי ידך הושט, אל תאמר מחר, עשה כעת, כי זהו האדם, החיוך מונח אצלו בדם". ולך היה את החיוך הזה וחסר החוסם שקרן ממך, וחסר המבט, המבט החוזר מבעד לעיניים הכחולות שלך, וחסרה האהבה, האהבה ושמחת החיים, וחסרים לנו כל כך הרבה דברים אהובים שבתודעה נשמרים.

ואני מסתכלת על הקבר ועל כל החברים, שבאו לחלוק לך כבוד, ולהזכיר לך כמה הם אותך אוהבים.

ולעזאזל, אני שואלת, באיזה זכות לוקחים מאיתנו את האנשים שאנחנו אוהבים? באיזה זכות לקחו מהם את החיים?

ואיך בדיוק אנחנו אמורים להמשיך ולהישאר חזקים, עברה שנה והימים חולפים להם ועוברים, ואומרים, שהזמן הוא תרופה לכל דבר, ושהזמן יגרום לנו לשכוח הכל. אבל ניר, אני מבטיחה לך עכשיו בשם כולם, שאותך נאהב, נכבד ונזכור לעולם.

